

Богдан ЛОГВИНЕНКО, 32 роки, журналіст і мандрівник. Народився 22 жовтня 1988-го в Києві. Батько – редактор, мати – юристка. Навчався в Києво-Могилянській академії та Київському університеті театру, кіно і телебачення імені Івана Карпенка-Карого. Студент Києво-Могилянської бізнес-школи. Створив культурницьке інтернет-видання СУМНО.com, з 2005-го до 2011 року був його головним редактором. Працював менеджером рок-гурту "Мертвий півень". Засновник "Антонич-фесту". Восени 2010-го подорожував автостопом Західною Європою, Уралом, Сибіром. Про це писав у LiveJournal. Того ж року відкрив артагенцію NaturalEast, яка організовує тури іноземних гуртів в Україні. Три роки жив у польській Познані. Працював журналістом в Україні й туристичним гідом у Малайзії, Індонезії, Сингапурі та Шрі-Ланці. Засновник українознавчого проекту Ukraine. Автор книжок "Богдан Логвиненко про Нестора Махна, Шарля де Голля, Олеса Бердника, Джохара Дудаєва, Романа Шухевича", "Saint Porto" та "Перехожі. Південно-Східна Азія". Неодружений. їздить авто Land Rover Discovery Sport. Має понад 33 тисячі підписників у фейсбуку. П'ять років не їсть м'яса. З напоїв найбільше смакують кави і морквяний сік. Зі страв – борщ і том ям – тайський кисло-гострий суп із креветками або рибою. Живе в Києві

На цю тему: **Как выехать на своем авто в Европу?**

Вирізняв для себе Таїланд, Малайзію й Індонезію. Любив перемальовувати саме цю частину. Філіппін і В'єтнам, Лаосу й Камбоджі там уже не було. Три країни вабили культурно й візуально.

Певний час жив у Польщі. Займався музичним менеджментом. Там зацікавився волонтерством у притулках орангутангів. Це відновлювальні центри: тварин забирають із зоопарків і готують до повернення в дику природу. Дізнався, що найбільше притулків – у Південно-Східній Азії. Коли зібрався туди їхати, зрозумів, що це була моя дитяча мрія.

Побував у всіх притулках Південно-Східної Азії, але поволонтерити не пощастило. Виявилось, це дороге задоволення. Тиждень роботи волонтером коштує 2 тисячі доларів. Для більшості добровольців це розвага. Я ж хотів щиро допомогти.

Вів щоденник. Після книжки "Перехожі" мав писати про Індонезію. Навіть уклав

контракт із видавництвом. Але не виконав його, бо активно почав працювати над Ukraïner. Досліджував індонезійські середовища. Був на Суматрі. Банда-Ачех і Медан. Це найбільш небезпечні райони. Там домінує іслам. Радикальні течії закомплексовують людей. Розмовляв із жінками-радикалками. Зрозумів, наскільки вони внутрішньо проти того, що сповідують. Усе тримається на страху й нових інтерпретаціях Корану. Насправді іслам не заохочує до вбивства. Для мусульманина це теж гріх.

У Таїланді було легко автостопити. Не міг збагнути, чому люди такі відкриті до чужинця. Потім зрозумів: їхні буддистські монахи подорожують без грошей та їжі. Мене сприймали за свого, хоч був одягнений інакше. Не мав пояснювати, чому й куди прямую. Люди призвичаїлися: кудись їде, отже, має місію.

У Малайзії мав побачення із заможною китайкою. Хотів краще зрозуміти їхній менталітет. Ми зустрілися в кафе. Спілкувалися англійською. Після вечері проїхалися містом на машині. Говорили винятково про її роботу. Відчув, що вона обмежена темами сім'ї та праці. Хотів поділитися враженнями про мандри, але їй це було нецікаво. На цьому все закінчилося.

Потрапити всередину китайської спільноти складно. Вони безперервно працюють, із дитинства плекають ідеали сімейного бізнесу. Коли ходив на побачення з китайками, сюжет був один. Після вечері чув: "Ну все, мені час додому. В мене купа роботи".

Китайські дівчата люблять пити хімічні коктейлі з бульбашками.

На цю тему: **Ази бюджетного відпочинку: економим на авіаперелетах**

В малайзійському місті Кота-Кінабалу чекав на літак. Останній рейс. Попросив працівницю аеропорту розбудити мене, коли буде посадка. Вона зробила це тоді, коли, крім нас двох, у терміналі нікого не було. Розказала якийсь жарт і записала на папірчику свій телефон. Ідучи на свій літак, побачив, як вона замикає термінал на ключ. Ніколи більше не бачилися, але дружили у фейсбуку.

Летів на острові Флорес в Індонезії, в один сільський аеропорт. Стюардеса підішла до мене і сказала, що літак приземлиться в цьому селі через йолопа, який купив туди квиток. Усі 20 хвилин польоту ледь стримував сміх. Коли дізналася, що той йолоп – я, зникла. В літаку я був єдиним неіндонезійцем. Було безліч місць, де мені говорили, що я перший відвідувач-українець, і раз чи два – що перший європеєць.

У В'єтнамі здивувала культура вуличної їжі. Баром може бути частина тротуару. Люди сидять на мініатюрних стільчиках, як у наших дитсадках. Пиво п'ють із залізних банок, потім їх жмакають і кидають на землю. Щоб зайти в бар, треба пройти цією бляшаною мозаїкою.

В Малайзії алкоголь дорогий. пляшка пива коштує вдвіть дорожче, ніж в Україні. Більша частина жителів – мусульмани, тому алкоголь майже не продається. Їм вдається шаленіти без спиртного.

В Індонезії, Малайзії, Сингапурі й Лаосі наркотики заборонені. За них – смертна кара. Допомігав вийти з тюрми українці, ув'язнені за це. Батько їй на день народження вислав коробку пастили. В Індонезії такого продукту немає. Поліція зробила первинний тест. Показав, що це наркотики. Тижень відсидів у досудовій камері зі справжніми злочинцями. Я почав контактувати з МЗС. Індонезійці її випустили й вивчили нове слово "пастила".

Коли заходив у маршрутку в Індонезії, люди з мене сміялися. Мовляв, що це за біла двометрова горилла? Це не расизм, а природна реакція людей на незвичні риси. Коли йшов величезним шопінг-моллом, усі продавці й відвідувачі витріщалися на мене. Зрозумів, що це заможний, але закритий світ. Європейці туди потрапляють рідко.

В Індонезії є дівчата, яких називають БУЛЕХАНТЕРКАМИ – вони полюють на білих хлопців. Вважають, що місцеві недостатньо хороші для них. Намагаються вийти заміж за європейців. Думають: якщо білий, то з цивілізованого світу.

Кажанів куштував ще до того, як їх почали вважати носіями ковіду. З цікавості пробував навіть змії і крокодилів. Якоюсь з'їв собаку на базарі. Коли дізнався, стало соромно. Не смакувало, це було погано приготоване жорстке м'ясо.

Дорогою на Ваді-Рам (пустеля в Йорданії. – Країна) підібрав стопом якогось чоловіка. Потім дізнався, що він – поліцейський. Коли привіз додому, він познайомив мене зі своєю родиною. Шоста ранку. Вони накрили мені стіл на підлозі. Весь час повторювали: велкам. Хочеться, щоб ми, українці, були такі ж гостинні до іноземних туристів.

На цю тему: **Нижче рівня моря. Як люди «утопили» Новий Орлеан**

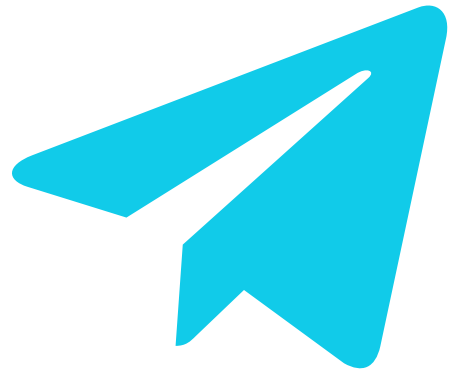
Останні 10 років я постійно за кермом. Якоюсь вимушено порушив правила. Переді мною поламалася фура. Треба було 50 метрів проїхати по зустрічній. За 10 хвилин про це вже хтось написав у фейсбуку.

Якоюсь автостопив у Фінляндії. Зупинився біля мене "русский браток". Цигарку тримав, як гопник, знизу. На задньому сидінні сиділа вівчарка. Я подивився на нього і сказав, що мені в інший бік. Хоча ми були на автобані, де смуги розділені.

Не зустрів жодного індонезійця, який знав би свою країну краще за мене. 2013-го вирішив відкрити туристичний офіс в індонезійській Джок'якарті. Мав місцеву партнерку. Орендували приміщення, почали робити ремонт. Доставка в тамтешніх маркетах немає. Тож унітаз і мішки з піском возив на мопеді.

Був здивований, що індонезійці так мало знають про себе. Потім зрозумів: це світова тенденція. Люди не бачать своїх скарбів. Для багатьох усвідомленням вартості рідної землі стала еміграція. Дехто повернувся додому з цікавими ідеями.

В Індонезії каву п'ють не зі склянок, а з поліетиленових кульків. Незвично, але зручно, коли їдеш на мопеді.

||

2014 року писав матеріал про яванських ворожок. Це був час президентських виборів після Революції гідності. Були чотири фаворити: Порошенко, Тимошенко, Тігіпко й Добкін. Показував ясновидицям фото кандидатів, мали вгадати, хто переможе. Більшість ворожок обрали Добкіна. Насміявся досхочу.

Коли 2010 року Янукович став президентом, відчув, що мене позбавили ідентичності. Соромно було зізнаватися, що я з України. Поїхав жити в Польщу, а потім – в Азію. Були навіть думки про друге громадянство. Майдан повернув мене до активного життя. Зрозумів, що Україна – ще не Росія. 2015-го повернувся в Україну та зрозумів, що хочу тут щось робити. Тоді подумав, що Індонезію знаю краще за рідну країну. Народилася ідея проекту Ukrainer.

Наснилося якась, що я став міністром культури. Зайшов у якийсь бар, а зі мною ніхто не хоче вітатися. Всі відвертаються. Прокинувся і зрадів, що це сон.

На цю тему: **Вне цивилизации: жизнь и быт изолированных племён в современном мире**

Часом думаю, що міг би бути корисний у державному секторі. Але стикаюся з бюрократією та нерозумінням майданівського гасла "Україна понад усе". Розумію, що в громадському вимірі можу зробити більше.

Якось у дитинстві знайшов 100 гривень. Це були величезні гроші. Міг купити кросівки або штани. Мав відчуття ейфорії. Нещодавно в Києві побачив у калюжі 100 доларів. На картці – мінус кілька тисяч гривень. За день до цього загубив навушники, які коштують так само. Але подумав: можливо їхній власник повернеться? Не взяв.

Треба дотримуватися не правил, а цінностей. Мої – це чесність, щирість і свобода. Постійний розвиток і творення спільноти. Мною рухають цікавість і допитливість. Хочеться відкривати нове.

—
Павло ЩИРИЦЯ, фото: Тарас ПОДОЛЯН; опубліковано у виданні **КРАЇНА**

На цю тему:

- **Американец создал 4K фильм из фотографий путешествия на Луну (видео)**
- **Турсезон во время пандемии: где готовы принять украинцев и где нужен паспорт вакцинации**
- **Путешествия со смертью**
- **Бюджетный отдых в Украине: 13 самых дешевых городов для путешествия в этом году**
- **Made in China: переделано в Китае**

Share 0

Читайте «Аргумент» в **Facebook** и **Twitter**

Если вы заметили ошибку, выделите ее мышкой и нажмите **Ctrl+Enter**.

Коментарі

НОВИНИ ПАРТНЕРІВ

РЕКЛАМА

ВІДЕО

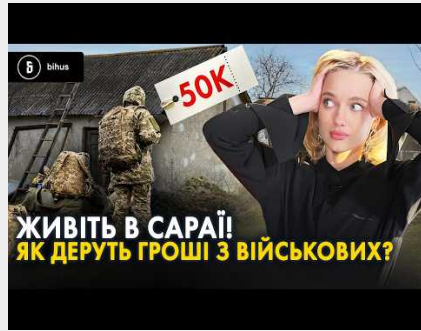
Про що не можна було жартувати в СРСР

HEAVY SHOT, VAMPIRE, NEMESIS: як «Баба Яга» б'є ок*пантів

Воюєш? Плати більше! 50к за оренду і космічні комісії: як виглядає ринок житла на фронті?

[Головна](#) [Про сайт](#) [Опитування](#)

© 2011 «АРГУМЕНТ»

Републікація матеріалів: для інтернет-видань обов'язковим є пряме гіперпосилання, для друкованих видань - за запитом через електронну пошту. **Посилання або гіперпосилання повинні бути розташовані при використанні тексту - на початку використовуваної інформації, при використанні графічної інформації - безпосередньо під об'єктом запозичення.** При републікації в електронних виданнях у кожному разі використання вставляти гіперпосилання на головну сторінку сайту argumentua.com та на сторінку розміщення відповідного матеріалу. За будь-якого використання матеріалів не допускається зміна оригінального тексту. Скорочення або перекомпонування частин матеріалу допускається, але тільки в тій мірі, якою це не призводить до спотворення його сенсу.

Редакція не несе відповідальності за достовірність рекламних оголошень, розміщених на сайті, а також за вміст веб-сайтів, на які дано гіперпосилання.

Контакт: uargumentum@gmail.com